

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Qvibus Totvm Hominis Christiani Officivm Explicatvr; Quidque is fugere,
quid agere debeat, quàm exactiſimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindellicorum ; Dilingæ, 1695

Discursus VI. De Sacramento Confirmationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45993](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45993)

DISCURSUS VI.

De Sacramento Confirmationis.

I. **M**oris est in magnorum inauguratione Regum, non regijs solum illos decorare insignibus, sed etiam armis præmunire. Sed ecce Christiani omnes Reges sunt coronati; *Heredes regni, quod respromisit Deus diligentibus se.* Atque ideo non satis est tantum in die inaugurationis (qui est dies Baptismi illorum,) non satis est, inquam, tam formosâ eos stola exornare, quâ Agni Divini Sanguine dealbatâ induantur, sed necessum est in super, in victa ipsis procurare arma eodê Sanguine præparata; id quod subinde in Confirmationis Sacramento

Jacob. 2.
5.

Guilielm. Paris. de Sac. Conf. c. unic.

peragitur. Jure merito Christianus baptizatus à celebri illo Parisiensi Episcopo Regis coronati nomine appellatus fuit. *Rex in consecratione coronatur.* Imò Christianus Sacramento Confirmationis munitus Rex probè armatus est habitus. *Rex ad prælium galeatus.* Hodie ergo tanti momenti veritatem visuri, dicto considerabimus. Primò horrenda illa prælia, quibus ne cœlesti Regno potirentur, tentati fuere Fideles. Secundò, illustres, quas à talibus insultibus Fideles reportarunt, victorias.

II. Quamvis Mundus Diabolo associatus mille habeat nocendi artes, omnes nihilominus commodissimè ad duo reducuntur capita: ad vim apertam & ad fraudem. Aliquando si-

dem manifestis impugnavit persecutionibus, sanguinem profundendo; illas persecutione tacta, sed magis, xia, ludibrijs illam exponendo. Huiusmodi à stygio suo magistro dicitur, qui, ut bene monet S. Augustinus, modò Leo, modò Serpens non à natum dextrè utriusque imitatur natum. Leo est, propter apertam iram, Serpens est, propter occultas insidias. Quod utrumque men fidem superat: Et vis & fumum abière: generosi enim Christi milites grandi animo in Confirmatione sua roborati, utroque pugnae genere hostem feliciter prostrigere, nec timorem in pectore, nec pudorem in vultu admittentes, Agimus de primo, pugnam quæ apertam priùs inspiciamus.

I.

III. Tria sunt, quæ pugnam reddunt formidabilem. Hostis ad concurrendum accincti ferocia; arma, quibus concurritur; tempus, quo dicitur prælium. Jam verò quod ad hostes fuerunt illi potentissimi: inter quos (præter plurimos alios magnos Principes) omnes ferè Romani Imperatores usque ad Constantini tempora, numerati sunt: & post hos magna quoque Imperatorum Orientalium pars veritati Rebellium. Sed intra decem illas, quas Imperium Romanum Fidei adhuc novallâ movit, persecuciones,

illam
es con
in Apoc
re, ecce
quodvis
indinera
hoc ut d
manu
est, dec
decem i
suo cuj
Regim
ci Fidele
miremi
indem
Diabolo
lentis,
teretur,
cibus pr
ribes C
retur C
stret il
impera
textu,
jure sit
simis i
Religio
zime v
novem
instam
lira pu
non pe
perij lu
sufere
po ad r
venille
ergo, q
remis
nam i

stantias, attentiusque aliquantisper
 eis consideremus. Sanctus Joannes
 in Apocalypsi suâ sub monstri schema-
 te, decem habentis cornua, & supra
 quodvis cornu decem coronas, forti-
 tudinem ejus describit. Monstrum
 hoc ut dixi, antiquum Imperium Ro-
 manum est, quod decem cornibus, id
 est, decem Caesaribus, & coronis
 decem in quovis cornu, id est, pluribus
 sub cuiusvis Imperatoris gubernatione
 Regionibus, furiam plusquam diaboli-
 cam fideles impugnavit. Neque
 mireris, me furiam plusquam diabo-
 licam dixisse; quia ultra nativam co-
 ruidem crudelitatem suam insuper
 Diabolus illis infundebat; quibus te-
 heratis, cum tanquam Ducibus suis u-
 teretur, continuis furorem illorum fa-
 ctibus promovit, adeo, ut infernalis ista
 rabies Christianorum magis accende-
 retur sanguine, quam sopiretur. In-
 super illi ipsi potius Tyranni quam
 Imperatores, speciosa pietatis præ-
 textu, à Majoribus quasi hereditario
 jure sibi relicta, infestis Christianos
 armis impetebant, ut superstitiosam
 Religionem suam conservarent. Ma-
 xime verò prætextus ille, quem Ra-
 tionem statum vocant, rabiem illorum
 inflammabat; quâ delusa illa mon-
 strum putabant, fidem nostram stabiliri
 non posse, nec fundari, nisi supra Im-
 perij sui ruinam, idolorum Romanis
 auterendo protectionem, quorum o-
 pe ad tantam nominis gloriam se per-
 venisse falso sibi persuadebant. Hi
 ergo, qui millenis & domesticis, & ex-
 ternis sese implicantes bellis, ut thro-
 num imperialem conscenderent, divi-

nas & humanas violaverunt leges,
 quid sceleris tentare non fuerint ausi,
 ut, postquam conscenderant, eundem
 firmarent & conservarent? Adhæc
 supremorum Capicum stulta ista per-
 suasio in reliqua membra, hoc est, om-
 nes Mundi Nationes transfundeba-
 tur: quæ partim Dominis suis adu-
 landi, partim imitandi gratiâ (ut ijs-
 dem excecata erroribus) ubique ter-
 rarum contra Christianos accusatos,
 velut rebelles, seditiosos, & veneficos,
 velut contra Gentem mortaliū geni-
 eri noxiam, & inimicam cælo, certatim
 insurgent.

IV. Tales fuerint aggressores: arma
 quoque illorum nunc considere-
 mus. Hæc omnis generis cruciatus
 fuere: Homines comburere vivos,
 vivos in arenâ sepelire, feris objicere
 dilaniandos, caudis equorum alliga-
 tos trahere, medios secare, in pice co-
 quere, alligere cruci, catalis membra
 suo loco movere, uncis usque ad visce-
 ra discerpere, mortuos vivos jungere,
 præter millenas alias inventiones,
 quas, quicumque rectè intuitus fuerit,
 citra omne dubium agnoscat esse ope-
 ra, quorum ideas Orcus adinven-
 rit.

V. Assultus tamen iste, tam quali-
 tate & inimicorum multitudine, quam
 varietate & armorum sævitiæ formida-
 bilis, trecentorum ferè annorum spa-
 cio continua ferie in Regionibus tunc
 cognitæ duravit: post Constantinum
 verò Imperatores Orientis plurimi
 hæresi infecti, plusquam sexaginta an-
 nis prolongarunt. Nihil dicam de
 his ipsis nostris temporibus, quibus I-

dololatræ in Indijs, & Hæretici non longè ab oculis nostris æquali contra nos furore sævire perguunt. Perpendite igitur, quàm terribilis fuerit hæc pugna, cui nulla unquam in historijs celebrata poterit comparari. Nihilominus in pugna tam longa, tam implacabili, tamque obstinata, tam validis instructa armis, ab hostibus tanti nominis & societatis protracta, Christiani generosis, & plusquam humanis decertantes animis, virtuteque Sacramenti Confirmationis roborati, victores extiterunt. Et quis hoc non miraretur? Unum quod inter alia præliantibus obicem ponit Victoria, non est minimum loci, & situs incommoditas. Quando scilicet à loco eminentiore ab aggressoribus in planitie disposita agmina duplicatis quasi vicibus invaduntur, instar aquarum horribili strepitu ab alpibus deorsum properantium. Et hæc erat Christianorum conditio: non solum erant subditi, sed semper depressi, omnibus facultatibus, officijs, & dignitatibus privati. Fidei verò hostes semper erant omnium potentissimi, sæpius etiam supremi illorum Principes. Nihilominus in hac mirabili conditio- num inæqualitate Christiani persecutorum suorum enervârunt vires, & denique fugitivos campo cedere coegerunt. *Sæterunt torri torquentibus fortiores, inquit S. Cyprianus de SS. Martyribus, & pulsantes ac laviantes ungulas, pulsata, ac laniata membra vicerunt.* Neque hoc per auxesin ab ipso dictum fuit. Plurimæ enim persecutiones invictâ profectò Christianorum con-

lib. 2.
ep. 2.

stantiâ superata: furete defecerunt. In Antoninus, cum esset in Asia, videns ingentem. Fidelium numerum inveni- destinatorum, mutatâ sententiâ mandavit, ut Eusebij refert historia, ut tandem crudelitati hucusque exercitâ, finis imponeretur. Ob parem inter- cætorum animorum constantiam pro- scriptiones suas revocavit Adrianus Imperator, uti & Trajanus à Plinio Bithiniæ Proconsule certior factus de ig- genti ardore, quo nostri quasi Tem- phabundi tutmatim morti obviam procedebant. Et quod plus est, Ma- ximinus Tyrannus omnium crudellis- mus, animadvertens Christianos sem- per magis esse insuperabiles, edictum evulgavit, se Christianis, quamvis post- tot Cæsarum edicta & supplicia in- sententiâ suâ perdurarent, generaliter impertiri veniam, suâque eos impo- rum clementiâ proteclurum.

VI. Desideratisne testimonia ma- gis authentica gratiæ, quæ in Sacra- mento Confirmationis confertur? At- quibus, inquietis, argumentis indu- ctus asseris; antiquos Martyres tan- tam animi constantiam potius ex hoc, quàm alijs hausisse Sacramentis? Di- fere id probatur ex fine, ob quem à Christo fuit institutum, ex formâ & materiâ. Si spectetis materiam, et ex balsamo & oleo mixta est, quâ secun- dum sanctum Augustinum significatur, tali unctioe Christum ad iudicium cum Dæmone incedam nos velle dis- sponere: Ideo Deus nos in xis, quia in- statores contra Diabolum fecit. O- quod in te quo- vero

verò boni exempli fragrantiam, quod in alios redundat. Bini hi liquores in unam commiscuntur, quòd effectus horum jam explicati nunquam disjungi possint. Si formam consideremus, nota in verbis ab Episcopo prolatis consistit. *Signo te signo Crucis, & asperges te Chrismate salutis, in nomine Patris, & Filij & Spiritus Sancti.* Hæc vox, *Signo te signo Crucis*, Christiano quasi militi titoni tesseram bellicam assignat, ut noverit, quo Duce militet; scilicet Christo J. E. I. Illa vox, *Chrismate salutis*, robur spirituale ad viriliter pro salute animæ pugnandum infunditur: & quod additur, *in nomine Patris, & Filij & Spiritus Sancti*, demonstrat in hoc Sacramento non ordinariam aliquam sed facultatis plenitudinem conferri, *plenitudo roboris spiritualis.* Ideoque in nomine totius Sanctissimæ Trinitatis conceditur, quasi causæ immediatæ, à qua infunditur. Si denique firmam intueamini, clarissimè id, quod dico, cognoscetis. Nullum est dubium, velle Deum Regno cælorum nos habere, sed non tanquam dono: vult, ut illi tanquam generosi milites stricto gladio potiamur. *Non coronabitur, nisi qui legitime certaverit.* Deus agit nobiscum quemadmodum amantissimus aliquis Dominus, qui nihil unquam præcipit, quin eo ipso tempore vires ad exequendum necessarias communiat: quare cum velit, ut vincamus cum ipso, necesse fuit, ut suum quoque roborem vincendi Spiritum tribueret. Quod in Sacramento Confirmationis, ut quo nunc agimus, contingit.

In hoc Sacramento datur plenitudo Spiritus Sancti ad robur spirituale. Verba sunt S. Thomæ.

S. Th. 3.
p. 9. 72.
ar. 2. 10

VII. Quid ergo in unoquoque nostrum fieri putatis, quando hoc Sacramento roboramur? Id ipsum nobis contingit, quod Apostolis in cænaculo congregatis, quando tanta cum abundantia supra illos Spiritus Sanctus descendit. Ita tamen ut hæc gratiæ plenitudo immediatè à Christo collata sit Apostolis, absolutà, quâ pollet, potestate, eam per se absque Sacramento impertendi: nobis verò mediante Sacramento confertur. Atque ita creditote diem Confirmationis uniuscujusque nostrum esse felicissimum diem Pentecostes, diemque, quo virtute invincibili muniti sumus, quam per nos ipsos consequi non possemus, si non tanquam indumentum ex supremo Regis nostri vestiario nobis donata fuisset. *Vos autem sedete in civitate, quoad usque induamini virtute ex alto.*

Luc. 24.
49.

VIII. Atque ideo hîc quasi pertransennam, quæ sit inter Baptismi & Confirmationis Sacramenta differentia, advertite. In Baptismo à peccato originali liberati sumus; in Confirmatione debilitas à dicto peccato naturæ relicta roboratur. In Baptismo ad vitam spiritualem renascimur velut infantes, innocentes quidem, sed debiles: in Confirmatione ad adultorum robur pervenimus. In Baptismo in album Christi militum relati sumus; in Confirmatione ad pugnam armati sumus. Si denique dici possit, nos in Baptismo gladium vaginæ reconditum accipere.

S. Th. 3.
p. 9. 72.
ar. 2.

Eph. 6. accipere, *gladium Spiritus*; in Confirmatione, potestas & auxilium evaginandi conceditur. Themistocles Atheniensium Dux dicere solebat, se Teutidem Cretensem non timere; licet enim ille appensum lateri ostentaret ensem, non ideo tamen generoso pugnandi animo præditum. Idipsum de Christiano, sacro Confirmationis chrismate non inuncto, dici poterit. Arma quidem ostendet, sed animus & utendi dexteritas deest. Fidem habebit, sed coram inimicis illam proferri non audebit. Propterea in fine Mundi omni, quæ poterit, arte Antichristus impediens, ne hoc se Sacramento muniant Christiani, talemque illius astutia habebit successum, ut (quemadmodum affirmat sanctus Vincentius Ferrerius) tantum baptizati fidem abnegaturi sint, ubi è diverso chrismate sacro roborati, magno illam animo sunt defensuri. Et de facto recenset Eusebius Novatum Hæresiarum, quod cum indignatione hoc Sacramentum recusavit, non solum à Dæmonio obsessum, sed etiam eo fuisse correptum timore, ut abjectissimam pusillanimitate Sacerdotem se esse negavit. Et hæc causa erat, quare veteres Christiani tam sollicitè hoc se Sacramento munierint: experientia enim docti erant, mirum quantum augeri vires ad fidem Christi tuendam, maximumque Diabolis timorem incuti. Sanctus Prudentius Martyr testis oculatus scribit, quod dum Julianus sacrilegis operam dabat Sacrificijs, ad futuros belli & pacis eventus cognoscendos, Sacerdotem, cujus erat pro

Gentilium more occisuram & victimarum victimarum exta rimari, cum hoc actu certi quid enunciare non posset, in terram prostratum exclamasse: Imperator, profecto est inter nos Christianus aliquis balsamo inunctus, qui nos perturbat, & tandem perturbaturus est, donec hinc ejiciatur. Quare Julianus, deposito Diademate, non in medium se contulit, gravi itaque voce: Prodeat, inquit, temerarius ille, qui etiam dijs nostris bellum indidit ausus est. Et ecce adest quamprimum unus ex pratorianis, respondens magno animo: Miles Christi sum, minus nomen omnes Tartari phalanges reformidant. Audiens hoc Imperator è templo se proripuit, rabieque pudore plenus ad Palatium recessit. Idem scribit Lactantius sapiens Gentilium sacrificialis evenisse. Unde colligitur sanctissimum Chrismate tam quoad finem institutionis, quam quoad effectus inde provenientes, fortissimam esse temperatam, quæ Fideles chalybe duriores redduntur, qui in baptismo tantum ferrei effecti fuerunt. In hunc sensum refert S. Clemens à Sancto Petro se audivisse: Chrismatum nunquam perfectum esse, donec sancto Chrismate roboretur. Idemque sanctus Thomas docet; hoc Sacramentum in antiqua lege nullum habuisse figuram, quæ representatur, ut reliqua habere Sacramentum. Quia Confirmatio est Sacramentum plenitudinis gratia: consequenter nec ullum opus habere potuit, quod responderet, ubi nullum erat perfectum. Non potius habere aliquid respondentis

P. SEGN
HOMO CRIST

Serm. 2.
Dom. 3.
Quad.

vetri Testamento, quia nihil ad perfectum adauxit Lex.

IX. Non ignoro, quod mihi responsum sitis; vos quidem etiam hoc Sacramento inauguratos esse, nec tamen ideo tam validos sensisse effectus. Credo equidem, sed quâ de causâ? an non ideo, quia his temporibus absque præparatione debitâ hoc Sacramentum accipitur? Unde sicut omnes ante potius secundum dispositiones subiecti operantur, quam secundum unam virtutem, ita & hoc Sacramentum in plurimis mirabiles suas operationes non ostendit, quia dispositio non invenit. Quidam in tam tenerâ ætate confirmantur, ut non sint capaces, nec quid faciant, intelligunt; in provectâ jam ætate accedunt, sed unam non in peccato mortali, Solum divinæ Gratiæ impenetrabilem culgæ nubem interponendo. Unde non est mirum, tali eclipsi naturam prædem languidam non tantum non confortari, sed debilitari, culpasque procedentes factilegio insuper augeri. Sicut plerique sine debitâ præparatione, devotione aut etiam instructione accedunt, non satis intelligentes, nec valorem, nec finem, nec altissimos Divinæ hujus unctionis effectus, ad quos participandos disponendi fuissent. Catechismus Romanus non vult Fideles tam citò Sacro Chrismate tangi, ut propter ætatem parum capaces sint: nec tam tardè, ut negligentia illud parvi fecisse videantur.

Neque præsertim à festinatione, neque distulsiâ negligentia, & cunctatione utentem esse. Insuper præcipit, ut Pastores P. Signari Christi. Instr. Tom. III.

res Animarum populum ad jejunia, aliaque pietatis opera præmittenda adhortentur, uti olim fieri consueverat. Pastorum exhortatione ad jejunia & alia pietatis opera suscipienda incitentur. Ostendite mihi, qui ad spiritualia hæc arma induenda tali ratione se præparent, & ego reportatas quoque Victorias facile ostendero.

X. Hoc est primum, quod ad objectionem vestram reddo responsum. Secundum esto, illam Spiritus plenitudinem à Christiano in Confirmatione velut in radice perceptam esse; quare effectus illius, qui sunt quasi fructus, tunc non videntur; ingruente verò tentationis tempore apparent. An fortè semper mirabile illud robur, quod inditum erat Samsonis brachijs, advertebatur? Tunc solum agnoscebatur, quando occurrentes in via sternendi Leones, aut quando alio quocunque modo pugnandum illi erat, cum terrore, aut strage Philistarum. Idem accidit in casu nostro. Sicut in Datâ occasione Christianorum Christianorum fortitudo probatur 3. p. disp. 34. sect. 2. in fine.

XI. Optarem saltem, ut ex hucusque dictis majorem parentes conciperent Zelum, ne imposteros ipsorum filij

ERI
ANUS

filij tanto destituantur beneficio. Si non esset aliud, an parum vobis videtur periculo illos exponere, ne aliquando absque hoc Sacramento diem
lib. 2. de sum. obeant? omnino periculosum est
sacr. p. 7. set, si ab hac vita sine Confirmatione migrare contingeret. Inquit Hugo de

6. 3.

S. Victore? non quidem, quod ob hanc carentiam non Confirmati sint damnandi (nisi ex contemptu neglexerint) sed quia Confirmati, & non Confirmati in caelis ita à se invicem

S. Th. 3. different, quemadmodum hic in terris
p. 9. 72. adulti ab infantibus; & propter hanc
ar. 8. ad

8.

vicinos, si fieri potest, hoc Sacramento muniri, ut perfecti resurgant Christiani;

ibidem.

Ideo etiam moriturus hoc Sacramentum dandum est, ut in resurrectione perfecti appareant. Atque ita: etsi Sacramentum Confirmationis non sit simpliciter necessarium ad animæ salutem, ad perfectionem tamen talis salutis necessarium erit: ad perfectionem

S. Th. 3. salutis. Etsi non requiratur, ut quis
p. 9. 72. sit Christianus, requiritur tamen, ut
ar. 7. ad 3. Christianus Christo conformis efficiatur, qui non tantum Gratiam, sed etiam ejus plenitudinem accipit: *plenum gratie.* Christus à primo conceptionis instanti hanc habuit plenitudinem, Christiani in ipso Confirmationis actu illà locupletantur. Et hæc est causa, cur solus Episcopus hoc Sacramentum, non verò simplex Sacerdos conferre possit, cujus muneris est alioquin Baptismum tanti momenti

S. Th. 3. Sacramentum administrare. Ratio
p. 9. 72. est illa, quia operis perfectio soli summo
ar. 11. in 2. premo reservatur artificio. Quantumvis

in Baptismo homo Spiritui Sancto, quasi templum consecratur. Per Baptismum edificatur homo in domum spiritualem: per Sacramentum tamen Confirmationis, quasi domus edificata dedicatur in templum Spiritus Sancti. Quare sicut edificare templum materiale, quaecumque illud sit, expolire, adornare, ad interiora pertinet ministros; dedicare verò soli reservatur Episcopo, ita & in Templo spirituali contingit. Quod si ita est, attendite obsecro an non multum referat, ne filij vestri negligentia velis unquam tam præclaris prærogativa destituantur. Tantæ vobis curæ est, ut illi perfectum corporis nunciatur robur, animæ verò perfectionem negligitis. Ah quanta illius ætatis his temporibus est necessitas! & quod ita sit.

II.

XII. Veniamus nunc ad secundam pugnam Ecclesie illatam, secundamque medio hoc Sacramento reportatam Victoriā. Advertens Diabolus persecutiones atrocissimas velut pondera horologii servire Christianis, non ut ea sustantur, sed quasi animentur; modum pugnæ mutatis depositoque ferro, irrisionibus utitur, ut suffocaret opprobrijs, qui pœnarum acerbitate temper magis multiplicabantur, germinabantque. Itaque Dæmon Juliano Apostata inspiravit, ut omnis cædibus, tanto numero eò usque perpetratis, alijs Christianos armis oppugnaret, contemptibiles redderet, literis interdiceret, intolerabilibus opes illorum enervando ve-

egalibus, tam publicis reipublice
maneribus, quam bellicis dignitati-
bus faceret inhabiles, ne ob externum
divitiarum splendorem ullius apud
quemcumque forent existimationis.
Hæc igitur ars pugnandi, quanto ma-
gis tacita, tanto periculosior, illa ipsa
est, quæ hodie dum durat; quia
licet Tyranni desiderint, non tamen
desunt Derisores, perfidi illi, qui non
aliud agunt, quam Fideles bene faci-
entes risui exponere. Non miremi-
ni, tales irrisiones à me persecutiones
appellari, hæc enim nomine jam pri-
mam illas insignivit Apostolus, scri-
bens quomodo Ismael persecutus fue-
rit Isaacum. *Is qui secundum carnem*
natus fuerat, persequabatur eum, qui
secundum Spiritum. Sed quomodo
persequabatur, cum Isaac esset Domi-
nus, Ismael verò servus? Persequen-
doer illum, ut quidam existimant,
partim opera pietatis, quæ in eo vide-
antur, mirando, partim alijs risui expo-
nendo: *Eccè in pace amaritudo mea*
amara, de his temporibus potest
dicere Ecclesia, videns pace à tor-
mentorum cruciatu concessa, tunc tem-
pta & irrisione se oppugnari. Co-
gnoscere Demonem eâ pugnandi arte
illum, quæ semper magni militiæ Du-
ces uti solent, locum scilicet in finibus
provinciæ situm bene muniendo, quo
probe custodito, Regnam subinde to-
tam ab omni hostium incursione de-
fundatur. Ita quoque fecit Diabo-
lus. Locum sibi elegit supra Chri-
stianorum quorundam, non solum ini-
quorum, sed impudentium & super-
bum froates, qui tantum abest ut

virtuti studeant, ut etiam illam à se lu-
dibrio haberi profiteantur. Et Arx
hæc adeo paulatim inexpugnabilis
reddita est, ut nec prædicatoeum qua-
tientium timeat impetus, nec divinos
vereatur impulsus & inspirationes,
neque aliquo alio graviore insultu
expugnetur. Utinam, quæ hic dico,
vera non essent! sed non mentior.
Melius cognoscetis ex causis ordinis
perturbari, quas possum adducere,
quam perturbationem, Dæmon qui-
dem excitat, sed non nisi Deo speciali
ex fine ita permittente.

XIII. *Necesse est ut veniant scan-*
dala, inquit Christus. *Necesse est in*
via virtutis quandoque impingere.
Primam verò hujus necessitatis cau-
sam assignat Apostolus, esse probatio-
nem honorum: *oportet hæreses esse, i. Cor.*
ut qui probati sunt, manifesti fiant in vobis.
Omnes gemmæ, licet spuræ,
claro die splendent; in tenebris non
micant, nisi quæ nativo & proprio
prædita sunt splendore. Quare sicut
gemmarum explorandam gemmarum
virtutem quærunt tenebras, ita Deus
in tenebris derisionis & contemptus
servos suos probat, ut splendoris illius
fons, qui in corde lateret, clarius effulge-
at. Duas adhuc alias hujus necessi-
tatis causas agnovit Origenes; una
est malitia Dæmonis, altera hominis
miseria; sed binæ hæc causæ unâ vi-
dentur contineri, quia Diabolus virtu-
tem efficaciter aggressurus, hominem
induit. *Inimicus homo hoc fecit: per-*
versis utens linguis ad pios convitijs
lascendos: atque ita aliter fieri non
potest, quin pessimi homines vel dia-

L a ba-

ERI
lanus.

bolico agitati spiritu, vel domesticis passionum suarum incitati furij, bona aliorum opera impediunt, irrideant, despiciant, publicoque aliorum contemptui exponant. *Necesse est ut veniant scandala.* Quidam ignorantia excæcati, rerum divinarum Mysteria non intelligentes, ea despiciunt, quemadmodum illi, qui resuscitandam à

Math. 9. Christo Archisynagogi filiam cavilabantur, quam ille, cum mortuam non ignoraret, dormientem sibi videri præferbat, & deridebat eum. Ad hæc ipsa morum dissimilitudo, quæ bonos inter & malos apparet, causa est, ut hi laudabilium operum pretium & æstimationem cavillis suis diminuant, quibus bonos abundare, se verò

Prov. 14. planè carere norunt. *Timens Deum despicitur ab eo, qui infami graditur via:* Quapropter tam perverto his temporibus Mundus utitur iudicio, ut peccatum existimet sibi esse honori, verum autem honorem erubescat. Vestrum erit nunc argumentari, quàm communis sit hæc inter Christianos persecutio. Ego certè tam latè propagatam existimo, ut totum ferè Mandum ex huiusmodi oppugnantibus, & oppugnantis compositum mihi imaginèr.

XIV. Quis verò tam facilè iniquissimas, quas Iusti ab Impijs sustinent, oppressiones explicare poterit? Refert Josephus Judæus in obsidione Jerosolomytanâ Romanos validissimâ quâdam Machinâ muros conquassasse, quam obfessi Nicon appellabant, id est Victoriosam, adeò cuncta diruebat obstacula. Talem machinam

dicere possumus esse Irrisionem, quæ à timidis & imbellibus velat trita ipsa formidatur, imò quam generat animi morte pejus fugiunt. Certe observari potest, Salvatorem nostrum, qui ratò in Scripturis de suis quæstibus est afflictionibus, de injurijs sibi illatis, & opprobrijs sapius tristatum fuisse, & qui in Cruce pœnas adhaerentibus & dolores, irrisionibus satiatum ceptuum esse. *Saturabitur opprobrijs.* Quare omnino necessarium fuit, ut Dominus noster, velut Dux militum non minus expertus, quàm ipse bellicus, limitaneæ Demonis arce validiorem, ad bellum illi movendum, arcem opponeret; quia etiam non ignorabit, quanta parte altera est cordis nostri in superandis ignorantibus debilitas, propugnaculis fortissimi ad eandem debellandas & contentendas ipsum munivit, & in eum finem ut inquit S. Thomas, Confirmationis Sacramentum instituit. *Contra infirmitatem oppositam rubori.* Contra debilitatem scilicet, quam sentit homo ad nobilitatem Crucis audacter protrahendam, dicatque cum Apostolo: *abest mihi gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi:* in quem finem ob Episcopo videris supra frontem Sancto Chrismate formari crucem, ut appareat, quantum absit à Christiano, erubescere Crucem, qui eam portat in fronte, sibi gloriæ ducat.

XV. Inter corporis humani partes, frons omnium maximè patet, ideoque hoc illi militæ nostræ legiones imprimatur. Et licet amore crucis corde oriri debeat, *corde credatur*

nihilominus in Confirma-
 tione non in corde, sed in fronte t. n.
 tam fortitudinis signum ab Episcopo
 efformatur, ut omnes intelligant;
 non sufficere Christiano, quam ha-
 bet in animo, crucis estimationem,
 sed eandem etiam exterius animosè &
 audacter profitendam esse. Hinc
 etiam Episcopus non ori crucem im-
 primis, quo tamen Fidei fit professio:
per eam confessio fit ad salutem. Fron-
 tem signat, ut Christianus, ne quidem
 interrogatus, quam teneat fidem, de-
 claret. Eadem ratio est alapæ (quam
 publice subinde infringit Episcopus.
 Maxime id fit cum mysterio. Ut scilicet
 Charitate inunctus recorderetur, non
 esse derisionem, aut contemptum
 tum horribilem, quem non pro Chri-
 sto tolerare debeat. *Ut memineris se
 quis deinceps pro nomine Jesu contume-
 liam libenter passurum.* Nec tantum
 dicitur, ut olim meminerit, sed ut ab
 hoc momento aperte demonstret, il-
 lina se patienter tolerare: non est enim
 magis inter hujus seculi viros ignomi-
 nis, quam impacta alapa, & quidem
 publica. Verum est, ad has verita-
 tes bene capiendas speciale requiri lu-
 men, & extraordinarium, quod de
 caelo descendat; ob talem igitur effe-
 ctum Episcopus manus suas capiti
 nostro imponit; ut Spiritus Sanctus
 errorum à Mundo derivatorum cali-
 ginem à nobis depellat, & contraria
 illis dogmata à Christo de caelo allata
 nos doceat. *Cara manus impositione
 adambatur,* inquit Tertullianus,
ut anima Spiritu Sancto illuminetur.

Et verò ipsi nos Apostoli factis docent,
 quid possint Confirmatio: antequam
 recepissent Spiritum Sanctum, me-
 tuebant improprium Crucis ample-
 cti, sic ut Christum aut derelinque-
 rent, aut unquam sibi cognitum pe-
 jerant. Post Pentecosten verò tan-
 ta eorum animos obfirmavit constan-
 tia, ut illis Beatitudinis instar anticipata
 esset, pro Christo opprobrijs dive-
 xari. *Ibant gaudentes à conspectu Con-
 cilij, quoniam digni habiti sunt pro no-
 mine Jesu contumeliam pati.* Jam verò
 hoc gratiæ augmentum, quod in so-
 lenni Spiritus Sancti adventu colla-
 tum fuit discipulis, idem proportio-
 ne quadam Christianis donatur in
 Confirmatione, siquidem ritè parati
 eam suscipiant. Nullus ergo dubi-
 tandi locus relinquatur, dummodò
 postmodum hanc gratiã uti sciremus,
 nullum fore obstaculum, quod ab am-
 plectendo quocunque pro Christo
 opprobrio nos deterrere possit. Noli
 timere, dixit Deus Ezechieli Pro-
 phetæ, licet peccatores tuos despici-
 ant admonitiones, frontem tibi dedi
 ad spernendas eorum irrisiones du-
 riorum, quam illi habeant ad monita
 tua admittenda. *Ecce dedi frontem Ezech.
 tuam, duriorum frontibus eorum.* Hoc 3. 8.
 ipsum illi contingit; qui plenitudi-
 nis gratiæ particeps fit in Confirmatio-
 ne. Eam vultus, & voluntatis ac-
 quirat libertatem, ut eos rideat, qui
 ipsum irrident, aut potius ijs ex inti-
 mo sensu compatitur.

XVI. Finiam: prius tamen, quo-
 niam asserui, & persecutoribus virtu-
 tis, & ob virtutem persecutionem
 passis

ERI
 IANUS

passis, propè totum Christianum constare Mundum, utrisque oportuna quædam monita relinquam. Adeste ergo animis, Charissimi, si fortè quispiam hic foret tam excæcatus, qui alios ob pietatis opera summo dignos honore, contumelijs afficeret; ne quæso, vos alloquor cum Apostolo, ne quæso Spiritum Sanctum contristetis, à quo tam memorabile in fronte portatis signum, nolite contristare

Eph. 4.
30.

Spiritum Sanctum, in quo signati estis. Integram, quâ die Confirmationis caractere insigniti sumus, Spiritus Sanctus animæ nostræ cepit possessionem: venit enim supra nos, ut dixi, cum omni plenitudine sanctitatis & scientiæ & virtutis. Virtutis quidem, ut datâ occasione eam ostendamus. Jam verò cum non sufficiat vobis tam magnum hospitem è cordibus vestris ejicere, vultisne illum etiam summâ cum injuriâ è proximorum vestrorum cordibus exulare? Nescitis quanti ponderis in divina Justitiæ bilance futurum sit peccatum vestrum. A Sancto Thoma ergo addiscite. *Gravissimum est irridere Deum, inquit, & ea qua sunt Dei.* Deinde sciatis, non tantum tantum, sed multa hujusmodi detisoribus præparata esse judicia:

Prov. 19.
19.

parata sunt derisoribus judicia. Toties enim judicabuntur, quot sunt animæ, quas suis calumnijs, & irrisionibus persecuti sunt. Verum est, tam rigorosi examinis diem nondum abvenisse; ideo tam parum videntur illi extimescere sententiam tum ferendam: sed quid hoc solatij? Causa jam dicta est, testes etiam auditi, nil

restat aliud, quàm ut mors (cunctis malefanos citare) coram iudice compare cogat. *Parata sunt derisoribus judicia.* Attamen adhuc non timent pluribus indies se vincula onerare, quibus ad tam tremendum tribunal protrahendi sunt, que sunt propria ipsorum peccata, que faciunt; & opera pietatis, que impediunt. O miserabiles (si qui restum sunt ex illis) ô miserabiles, inquam, qui nescitis, aut videmini nescite, in quibus calamitatum angelus vos conjiciatis, tanto opprehi pondere iniquitatum! Audite dum adhuc tempus vacat, quod dicit Isaias: Nolite illudere, ne forte confringantur vincula vestra, aliâ ad tantam gratiæ penuriam deducemini aliorum pietatis opera impediendo, ut ne tantillum quidem, cum res postulat, pro vobis boni præstare possitis. Unde vobis tanquam arboribus omni fructu destitutis nihil aliud, quam æternam gehennæ ignis remanebit. Michol Davidis uxor, quia sanctum maritum suum publico saltu coram Acha exultantem irrisit, semper infæcunda & sterilis mansit. *Michol filia Saul, non est natus filius usque in diem mortis sue.* Alium non scitem, quàm similem prælagire ijs sinem, qui aliorum bona opera derisui habent; nimirum sine filijs morituros, hoc est, quin aliquid sibi profuturum boni præstiterint; & inter flammam suam agnituros, sed fructu nullo. *Nos infensatos vestram illorum estimabamus insaniam.* Et adhuc non vetemini tali modo animi

nam vestram perdere? si non aliud, magna illa, quâ tali jacturâ Spiritum Sanctum afficitis, tristitia vos commoveat, ne eam subire allubescat, Nolite contristare Spiritum Sanctum, in quo sumus et sumus.

XVII. Hoc ipsum respondebo Christianis persecutionem passis, aut adhuc patientibus; quocumque non cupit, prælitii sub augustissima Cæcis vexillo juramenti obliti, timent postea cum Domino suo contemni & trideri, ita, ut hanc solam ob causam Christo fideliter militare definant. Nolite querere, & vos Charissimi, triditate vestra Spiritum Sanctum committite, omnium cordium confortem. Non, quod compassione digni non sitis. Scio gravissimum esse ad illis videre se contemni, à quibus potius æstimari quis deberet; irridere inquam à Christianis. *Posuisti nos opprobrium vicinis nostris; subsannationem & derisum his, qui sunt in circuitu nostro.* Sic David etiam querebatur; ad Infidelibus enim virtutis gratia contempni haberi tolerabilius est, sed verum à Christianis & Patriâ, & Religionis cultu nobis conjunctis contumeliosius affici, afflictionem famæ immensum auget. Sed quid facendum? Oportet omnino constanter suam defendere stationem, & omnino non terrore insolenti Mundo cedere frontem, in faciem oggerentem. *Non erubescit Evangelium.* Aliàs Christum Salvatorem erubuerimus, quæ quocumque in extremo die nos erubescit. *Qui me erubuerit & meos servaverit: hoc filius hominis erubescit,*

et cum venerit in majestate sua. Et quæ hæc foret stultitia? Plus timere hominum dicteria, quàm Dei æstimare facta? Nobilis Eques lanceâ suâ armatus stadium ingressus, parvi æstimat spectantis gregarij alicujus militis laudem, aut vituperium; sed hoc agit, intenditque, ut pugnandi dexterritate à Principe suo encomium, & bravium reportare mereatur. Oculos igitur in caelum attollite, Deumque vestrum intueamini, qui non solum in medio gloriosorum, & infinitorum Spirituum numero sanctis vestris applaudit actionibus, sed etiam immarcescibilem & immortalem vobis coronam preparatam servat. Vos nihilominus tam abjecto sitis animo, ut propter stulti cujusdam hominis vocem tantæ gloriæ jacturam facere velitis? Quis major potest esse honor, quàm actionum suarum Christum ipsum Filium Dei habere Encomiastem? Quod si & hoc vos non moveat, Timore Timorem expellite; oculos vestros in orci barathrum dejicite, & considerate: quanto pudore & ignominia suffundendi sitis, semper sub Luciferi pedibus in Inferno frementes, qui ne levem quidem coram hominibus sibi similibus confusionem supportare volebatis? *Confundentur vehementer,* inquit Propheta, *quia non intellexerunt opprobrium sempiternum, quod nunquam delebitur.* O quàm terribilis hæc erit Christiano ignominia, sempiternum illud opprobrium fide credidisse, nec tamen fugisse? Huic aut illi perditæ vitæ homini adhaesisse, nec latis animi ad commercium cum illo

ERI
anus

Jer. 20.
11.

illorumpendum habuisse! infami as-
sueville muliercula, & fidei de illa
alenda violata metu, in malam rem
eam abire non iussisse! Usque ad fi-
nem vitæ sanguinariam fovisse inimi-
citiã, ne pax fortè inita non ab amo-
re Dei, sed ab animi abiectione pro-
fecta esse videretur! O Pudor male-
dicte! optimè animarum Tyrannus ap-
pellari potes, dum illos in perpetuos
inferorum carceres precipitas ob vani
timoris formidinem, non secus ac
stolidi cervi, ut Venatorum fugiant
clamores, timore excecari laqueris fe-
inextricabilibus involvunt.

XVIII. Nolite quæso charissimi,
tantam animabus vestris inferre inju-
riam, Divinoque illi Spiritui tanto-
pere felicitatem vestram desideranti.

Nolite contristare Spiritum Sanctum, in quo signati estis. Portatis enim indelibilem characteris signaturam in Sacramento Confirmationis vobis impressam. Velleisne signum hoc esse Diaboli ludibrium, quod nunc illis testera terroris? Abstitabit. Sed ut monet Apostolus, vivis hæc cogitationibus resuscitate nunc gratiam olim in Confirmatione acceptam; statuite impostera contra visibiles & invisibiles Crucis inimicos viriliter pugnare, ut tandem æternam illam gloriam, quam ipse Salvator nostris propter opprobrijs ad mortem usque toleratam promeruit, gaudere possitis.
moneto te, ut resuscites gratiam Dei, qua est in te per impositionem manuum.

P. SEGN
Homo Crist

DISCURSUS VII.

De Amore Christi in Institutione Eucharistica.

Inter omnes res nulla magis igni resistit quam Cinis. Vegetativa videmus consumi, metalla liquefieri, lapides in calicem redigi, solus cinis, licet ab igne natus, quasi filius ingratus illi non cedit, & cum amore paterno ab eodem illuminari aut inflammari deberet, splendorem illius suffocat, caloremque extinguit, ita, ut tandem ignis invincibilis, omnium mixtorum domitor, propriæ proli suæ palmam cedere cogatur, adeoque subactus

aliquantisper sub ingrato pondere languescat primum, mox penitus emoriatur. Quod symbolum ad ingratum Christiani cor depingendum aptius, quam hic cinis? *Cinix est cor ejus, quoniam ignoravit, qui se suavitatem, quia obstinatissimam suam ingratitude summo benefactori suo non vult se permittere. An non videtis, quæ ratione hic divinus amor, quasi ignis omnipotens, activitate sua invincibili vincat invincibilia, ita, ut propter felicitatem nostram e caelis descendit in terram, in ea peregrinatus*